

Mots d'Arbúcies, mots del Montseny (i II)

JORDI DORCA

A l'hora de reprendre el comentari sobre el lèxic característic d'aquesta zona, ens proposem de fer-ho afegint-hi, al capdavant, i com a complement d'aquesta informació principal, una ressenya breu dels aspectes de fonètica, morfologia i sintaxi més sobresortints.

Ara, però, ens endinsarem en el lèxic de la línia festiva i lúdica. I ens toca de fer-ho, no podia ser altrament, començant pel principi: indicant, doncs, que a Arbúcies, en la celebració dels bateigs, els padrins del nouvingut tiraven, o encomanaven de tirar, confits, llamins i regals varis perquè els collís la mainada; el substantiu *batejalles*, que ens dona la senyora Anna M. Ballús (esdevingut [bətəj'ajəs]¹ en la pronúncia local), servia aleshores per a referir-se a aquesta llei d'objectes. Per la banda dels assistents al bateig, la demanda de regals s'acompanyava de la crida: «És bord, és bord!», que era ferma fins que no es produïa el lliurament de regals².

Superada aquesta etapa inicial, venia després la fase de socialització per mitjà dels jocs infantils³, la qual també ens ha fornint, en el comentari dels nostres informadors, uns quants elements d'interès: entre altres, els substantius *papaiona* 'estel volador' (que també observo a Tavèrnoles, 2007), *pitxolí* 'bala petita' i *bombo* 'bala grossa'.

Cal advertir, però, que en altres ocasions les celebracions i els actes lúdics podien tenir un caient encara més vindicatiu i donar lloc als famosos *esquellerots* 'esquellotada' (forma ben contrastada per dos dels nostres informants), car aquest és precisament el substantiu amb què ací es designava l'acció duta a terme pels convilatans en l'avinentsa de produir-se el

Vista de les Agudes des d'Arbúcies (vall de Lliors)

FOTO: MARC DORCA

casament de vidus. Com és sabut, i seguint una tradició força antiga i ben documentada⁴, l'esvalot produït per mitjà dels esquellerots havia de servir per a compèllir els matrimonis a una convidada de beguda a casa seu. No sempre s'aconsegua, però. Pel que n'hem pogut esbrinar, l'última esque-lotada que la memòria popular registra en aquest indret és sens dubte anterior a l'any 1960, malgrat que aquesta –ens diuen– no hi fou del tot reeixida.

Hi ha, en fi, altres casos en què, depenent dels individus, l'arribada al matrimoni pot ser cosa més aviat problemàtica, o perfectament ajornable, si més no. Ens referim ara a l'*esculipatu* 'solteró' (de EXCULPATUM?), a la persona que a Espinelves i a Viladrau mai no acabava d'entrar en casori; aquest mot –ho

¹ Cf. ALDC Q 486: [bətəj'ajəs] a Campins, al sector del Montseny; (*fer*) *relleu* [rələw], segons la mateixa font, en àrea del dialecte septentrional (Cornellà de Conflent, Formiguera, Jóc, Montoriol, Mosset, Perpinyà, Prats de Molló) i fins en algun punt del nord del català central (Llançà), en la variant [ruʎʎew].

² Cf. ALDC Q 486: la mateixa consigna es cridava en altres punts (Llançà, Sta. Maria de Corcó [Collsacabra]).

³ Aquest aspecte ha estat estudiat per la professora Núria Tort en diferents treballs seus: entre altres, l'article *El joc i el lleure tradicionals a Arbúcies,*

1900-1940, publicat dins «Aixa, Revista del Museu Etnològic del Montseny la Gabella», núm. 7, 1995.

⁴ Són abundants els documents i estudis que donen notícia d'aquest costum burlesc; per al nostre cas, i atesa la proximitat geogràfica, són d'interès les referències que ens dona l'article de Fina Parés Rigau intitulat *Dedicatòria d'esquellots (Gironès, vers el 1730)*, publicat dins de «Textos catalans antics», núm. 25, pp. 515-521, 2006.

Santa Maria de Lliors

FOTO: MARC DORCA

hem comprovat— no hi mancava tampoc, a Arbúcies, puix que el reconeixen a Mas Oller, encara que allà, segons ens diuen, es veu antic, de l'avior, francament desusat.

La fase de festeig (quan tot anava, això sí, pel seu camí planer i ben fressat) donava lloc a l'acció de festejar, o *atar*, verb intransitiu, gens oït actualment, però que poc o molt s'havia fet servir en el registre informal d'aquests verals i, pel que jo sé, en altres àrees del català central (vall de Torelló i Orís, força residual devers el 2005); a vegades, això sí, en la variant *ratejar* (Sant Julià de Vilatorrada [Vilallonga], Sant Sadurní d'Osormort, Vilanova de Sau), i revestit de matisos subtils i diversos, però sempre amb el significat bàsic de 'festejar'.

Situats encara en aquest ambient de les relacions sentimentals, hi podríem afegir, per acabar-ho d'adobar, que el *pixaportals* era ací el nom que eventualment es podia aplicar al festejador de sexe masculí, que té paral·lels (geosinònims, en podríem dir) molt coneguts en altres contrades del català central: *pixaportes* a Rupit, *pixacantons* a Sora...

Entrem ara en la fraseologia del Montseny. Ens en dona, i de molt sucosa, el document publicat pel MEMGA (Museu Etnològic del Montseny la Gabella), l'any 1989, amb el títol de *Paraules catalanes y frases recullidas à Arbucias*, recull anònim probablement redactat cap a les primeries del segle XX per un estadant temporal d'aquesta vila. Hi figura, com dic, la locució *sentir pessichs*⁵ 'tenir picor', ben singular d'aquesta zona, confirmada per nosaltres a la vall de Lliors; conté algunes fórmules imprecatives i de comminació: *Ja pellaràs, No tindràs rampa*; s'hi recull l'ús del subjuntiu de maledicció: *Llamp te consegri!*; així com un bona colla d'interjeccions: *ai festa, canyai, diablis, jo et cot, pelat, retinyeta, tefloc*; i fins algun refrany: *Cantades li fas? —No t'hi casa-*

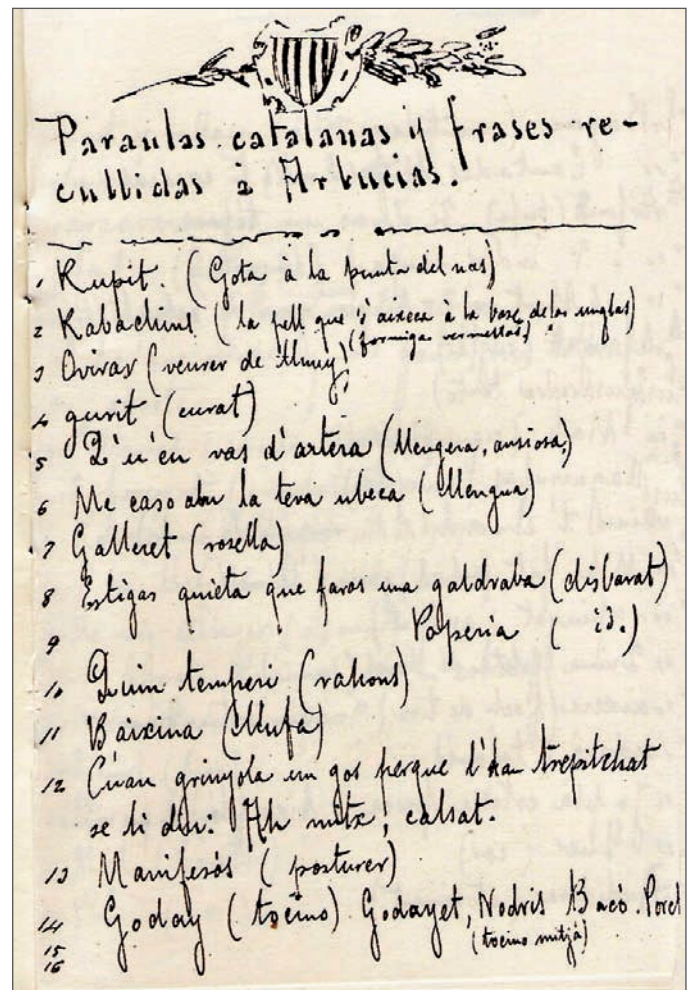
ràs! O alguna sentència apta per a ser etzibada als indiscrets i tafaners: —*On vas? —A ce(r)car grana de saberuts!*

Directament o indirecta, aquest document anònim aporta informació diversa sobre aspectes no estrictament lèxics.

En fonètica hom para esment en la variant *gospètic* 'cosmètic' (cas de confusió perceptual, d'equivalència acústica entre /k/ i /g/) i en altres variants i deturpacions que conformen una bella llista que clou el quadernet en qüestió: *atarut* 'taüt', *barbut* 'vermut', *cuova* 'cova', *entradible* 'imperdible', *escursivament* 'exclusivament', *mollo* 'moll', *porcvenir* 'esdevenidor'.

En la part més extensa de l'opuscle es recull, a més, la realització *engony* 'enguany', en què es manifesta la tendència del català oriental a reduir els grups QUÁ i GUÁ etimològics; tendència estructural que nosaltres, per la nostra banda, també observem entre els informants de la primera generació arbucienca: *cosi* 'quasi'⁶, *cotre* 'quatre', *gonyen* 'guanyen'; «es gorda més per l'hivern» (fonoteca MEMGA), «*can Pascob*» (fonoteca Rafael Vilà).

Com a fet fonèticament excepcional, crida l'atenció la inclusió del substantiu *por* (del llatí PAOR), la presència del qual se justifica —crec— per la remarca que la -r hi era sensible, cosa versemblant en aquell tombant de segle. Recordem, si més no,

⁵ Però *pessichs* en la grafia del document anònim; en les meves citacions he adaptat la grafia del quadernet, que és incongruent i confusa, a la norma ortogràfica actual.

⁶ Freqüent ací, sobretot en les entrevistes que vam fer al veïnat de Joanet; em consta, però, que no sempre es presenta en la forma reduïda: «*quasi* tothom se la mercadejava ell mateix» (fonoteca Rafael Vilà).

el testimoni de Joan Coromines en relació amb la Costa de Llevant (DECLC, VI, 697-702), on aquesta forma era ben factible segons aquest autor⁷, i fins amb reforç velar (*por[k]*) en l'indret citadíssim de Sant Pol de Mar. Per a confirmar-ho, comptem, a més, amb el testimoni del Grup de Recerca Folklòrica d'Osona, que, ja a l'últim quart del segle XX, localitzava aquesta realització amb *-r* sensible al municipi selvatà de Susqueda, situat entre Collsacabra i Guillerries, en un sol parlant, emperò⁸.

En altres aspectes, el compilador anònim, demostrant un bon sentit de la geovariació, dóna notícia de mots formats amb el sufix *-ic* (*cavassic*, *donica*, *morrícot*, *pobric*), els quals ens donen, com altres, bona notícia la indubtable inclinació septentrional d'aquesta àrea geogràfica del Montseny i les Guillerries.

El recull conté alguna interessant referència a la morfologia verbal, com és ara el tractament analògic que l'anònim observa en la persona 1 del present d'indicatiu del verb *entendre*, de la segona conjugació:

enteno 'entenc'. Dada que nosaltres podem sumar a la que, en conversa espontània, hem pogut aplegar, a la tardor del 2008, a l'indret de la Cellera de Ter: *preno* 'prenc'⁹.

El lèxic –cal insistir-hi– és, però, allò més destacable d'aquest interessant opuscle: mots i locucions que nosaltres, tanmateix, hem volgut comprovar en la llengua viva actual. La senyora Anna M. Ballús i el senyor Francesc Serradó ens en corroboren una bona colla: *arrossó* 'farinetes', que conviu a Arbúcies amb el substantiu *farro* (mot septentrional, molt característic, i dels més extensament distribuïts, dels que es troben fins en el dialecte septentrional, també conegut com a rossellonès); *fesol*¹⁰ (clarament dominant en l'ús espontani dels nostres informadors enfront de *mongeta*); *baiona* 'mentida' (DCVB: [només] Olot), al qual el nostre informant de Mas Oller afegeix sense dubtar el derivat *baionaire* 'mentider' (no recollit en el DCVB; tampoc en el document anònim); *janfotre* 'deixondit' (mot assidu en la prosa de l'escriptor santhilarienc Anton Busquets, nom il·lustre de la Reinaxença); *manifassós* 'complimentós'; *patusca* 'genitals femenins'; *rupit* 'gota a la punta del nas' (DCVB: [només] Pineda de Mar); *tiraganyo* 'avar'. Totes aquestes unitats figuren, tal com hem dit, en aquest recull anònim i han estat ben confirmades pels informadors actuals.

Casa Regàs, a la vall de Lliors

FOTO: MARC DORCA

Cal reconèixer, això no obstant, que alguns dels mots d'aquest document no s'han pogut corroborar en la nostra limitada exploració per aquest terme municipal, però es mereixen, tot i això –o precisament per això–, el detall de ser esmentats en aquest apartat. En destacaré uns quants, per ordre alfabètic: *consuetud* 'costum', *cuot* 'llufa del dia dels sants Innocents', *gambeto* 'avar', *goldraba* 'disbarat', *pope-ria* 'disbarat', *tudó* 'beneït', *visaleyo* 'badoc', *xelius* 'diners'; i certes locucions eufèmiques relacionades amb les àrees pudibundes: *el sabater de baix* per a alludir als genitals masculins, o la *tia d'Arenys*, interpretada com a visita inoportuna, personificació del període menstrual.

Abandonem ara aquest variat recull i deixem indicades, a tall d'informació complementària, algunes particularitats geolingüístiques que nosaltres, amb l'ajut dels nostres enquestats i gràcies als aclariments dels col·legues Carme Torelló i Rafael Vilà, hem observat en aquest terme municipal.

En el vocalisme tònic, el llenguatge genuí d'Arbúcies segueix, a grans trets, les pautes de la majoria del català central, i, més en concret, se'ns presenta força semblant al de la ciutat de Vic. Hi és oberta la *e* en els mots que porten el sufix *-ència*, però hi són tancades les vocals de *diumenge*, *llenya* i

⁷ Segons el professor Coromines, allà on la monosil·labilització de PAOR es produí abans, la *-r* hi restà audible i, en conseqüència, pogué seguir la tendència del català central segons la qual, recordem-ho, els monosíl·labs (*cor*, *mar*...) fan sentir aquesta consonant final.

⁸ Sistemàtica, la *-r*, en l'informador Pere Font, els etnotextos del qual figuren en el volum II de *El folklore de Rupit i Pruit*, obra en dos volums publicada l'any 1984 per Eumo Editorial i amb pròleg del professor Joan Veny.

⁹ Aquesta mateixa forma (*enteno*) és la que hom recull per al terme veí de Sant Hilari Sacalm dins del volum I, p. 190, de *Compleció i ordenació de La flexió verbal en els dialectes catalans d'A. M. Alcover i F. de B. Moll*,

de Maria Pilar Perea, publicat per l'Institut d'Estudis Catalans l'any 1999; hi consta, així mateix, que l'enquesta feta per mossèn Alcover entre els minyons d'Arbúcies (9 d'abril de 1918) donà la forma *preno* per a la persona 1 del present d'indicatiu del verb *prendre*, és a dir, el mateix resultat que hom pot trobar per als indrets de Sant Hilari Sacalm, Sant Feliu de Guíxols, Tossa de Mar, Lloret de Mar i Caldes de Malavella (*prènoc*, amb suport velar, als indrets de Campmany i Olot).

¹⁰ *Fesol* és la forma que sempre apareix en els nostres enregistraments i en els de la fonoteca del MEMGA: «manat de *fesols*», «*fesols* de rostoi», «*fesol* paretà».

rei, i igualment tancades les de l'infinitiu *esser* i la del pronom *ell*, així com la dels substantius *mes* i *bèstia*; hi són obertes, amb excepcions notables, les vocals de *font* o *pont*; i també obertes –bé que no sempre– les os dels substantius *cosa*, *hora* i *sol*, i les de *monjo* i *taronja*; es mantenen molt fixament tancades, en canvi, les dels monosíl·labs *flor* i *solc*.

En consonantisme hi té un gran relleu –com en tota la regió del Montseny, de fet– el fenomen conegut com a iodització o «ieisme», que ens dóna, entre moltes altres, formes del tipus *blancai*, *ceia*, *escanteiar*¹¹ (fonoteca Rafael Vilà), *esclofoiar*, *gargai*, *païssa* o *coní* ‘conill’ (plural: *conís*; però *conill*, solució lleista, en l'expressió *anar conill* ‘anar nu’); destaca, a més, l'eliminació de *-s* en la partícula *pas* quan aquesta es troba davant de mot encapçalat per consonant («no és *pa* veritat» [fonoteca Rafael Vilà]). Aquest tractament, que és molt característic de l'àrea de les Guilleries i el Montseny, i de moltes àrees del català septentrional, també ho és, recordem-ho, del baleàric, i s'estén, en la regió de què tractem, a casos en què el primer element ja no és la partícula *pas*, sinó algun altre mot terminat en *-s*: «gàbia del conís», «en *el* camps» (fonoteca Rafael Vilà).

Encara dins el consonantisme, s'ha de destacar que els grups geminats que es generen en els mots del tipus *arreglar* i *poble*¹² (és a dir: *arreglar* i *poble*) són clarament sonors entre els nostres informants d'aquest indret del català central (sonoritat més dubtosa, en canvi, en altres indrets dels que hem explorat recentment: Lluçanès, 1999-2001; Bisaura, 2005).

En morfologia nominal s'ha vist, com a fenomen més rellevant, l'eliminació no sistemàtica de la vocal final de l'adjectiu en els sintagmes del tipus *la meu mare*, on la caiguda d'aquesta vocal se justifica per raons fonètiques, sobretot en la mena de contextos suggerits pel professor Joan Veny (*la meua amiga* > *la meu amiga*), en què el possessiu precedeix un mot encapçalat per element vocàlic.

És de notar, però, que en aquest indret no s'arriba a produir –crec– el canvi de *blava* en *blaua*, de *tova* en *toua*, etc., ni tampoc ocorre això al terme veí de Sant Hilari Sacalm ni al vessant guillerenc del de Sta. Coloma de Farners.

Pel que fa referència al tema de l'assignació de gènere, podem indicar que s'ha registrat una mostra aïllada del substantiu *foc* en què aquest mot és tractat com a femení gramatical: «es posa a *la* foc a escalfar». Més dubtes genera, en canvi, el cas del substantiu *fred* (ocasionalment femení en les con-

verses gravades als termes selvatans d'Anglès o de la Cellera de Ter, no gaire lluny d'ací).

En morfologia verbal s'ha de destacar la presència molt residual de la forma *som* en la persona 1 del present d'indicatiu del verb *esser*, i l'adjunció, també en qualitat de tret recessiu, del morf. *-s* en la persona 4 del present d'indicatiu (*soms*) i en altres formes del mateix verb: «*érem*s de colla» (fonoteca MEMGA); la manca de suport, ben general, en la persona 1 del present d'indicatiu (*canto*); el tractament regular en els imperfects dels verbs *coure*, *riure*, *treure*, respectivament esdevinguts *coïa*, *reïa*, *treïa* en la persona 1 (però: *correïa*, imperfecte de *córrer*, amb labial analògica)¹³; les formes *aniré*, *aniria* en el futur i condicional del verb *anar*; i, finalment, la formació dels infinitius esdrúixols *merèixer*, *néixer* o *péixer*¹⁴ (però, en canvi, els plans *convèncer*, *esprémer* i *estrènyer*; aquest darrer observat en enregistrament de la fonoteca de Rafael Vilà)¹⁵.

FOTO: FACEBOOK DEL MEMGA

Entrada del museu MEMGA

que la probabilitat d'aparició del suport vocàlic final depèn sobretot de la naturalesa fònica de la consonant final d'arrel; segons una escala suggerida per aquell autor, els contextos més favorables a aquesta epèntesi es troben en els infinitius, com ara *néixer*, que hi tenen /ʃ/, i en menor mesura en els del tipus *témer* o *estrènyer*, que hi tenen un element nasal, /m/ o /ɲ/, mentre que els altres contextos (els que són propis d'infinitius com ara *convèncer*, *esprémer* i algun altre) són, en canvi, poc favorables a aquesta epèntesi; com es pot veure, les dades ací aportades no es contradiuen gens amb aquesta interpretació i ens confirmen, de més a més, que la distribució geogràfica hi segueix la mateixa pauta: com més ens allunyem de les àrees més favorables a aquesta epèntesi, més ens desplaçem, dins l'escala propugnada, cap a les solucions amb /ʃ/ final d'arrel i més es concentren les possibilitats d'epèntesi en la mena de verbs del primer grup. Les consideracions i arguments de la professora Adam en relació amb aquest assumpte es poden llegir en el volum intitulat *El català septentrional de transició: nova visió des de la morfologia*, del 2006, publicat pel IEC, i especialment en l'apartat de conclusions de les pp. 217-218.

¹¹ El DCVB, en canvi, transcriu aquest verb solament en forma lleista, tant per al català oriental com per al baleàric.

¹² Cf. ALDC Q 692.

¹³ Els resultats obtinguts són clars per als verbs citats, i sobretot per a *coure*, tan freqüent en els enregistraments de conversa: «*coïen* la soca i tot» (fonoteca MEMGA), «al vespre *coïen* una olla gran» (fonoteca MEMGA); hi són molt minoritaris, doncs, els casos en què aquestes formes verbals es presenten amb /b/ analògica (*covia*, *covies*, *covien*, etc.); d'altra banda, la comparació amb els resultats obtinguts ací mateix per Alcover dins el primer quart del segle XX ens porten a concloure que hi ha hagut, sens dubte –i si més no en el cas d'aquest verb en concret– regressió d'aquestes formes amb /b/ analògica.

¹⁴ Compteu-hi, a més, l'infinitiu *fumbre* ‘fúmer’ («ho va *fumbre* enlaire» [fonoteca R. Vilà, 2003]), interpretable com a eufemisme.

¹⁵ La professora Montserrat Adam, de la Universitat de Barcelona, basant-se en un treball de camp de Josep Pi i Mallarach (de 1991, inèdit), ha observat

I per acabar, en sintaxi, voldria fer constar que l'ús del verb *esser* com a auxiliar (en comptes de *haver*) encara hi és possible ací, i no solament amb verbs intransitius: «amb la memòria hi som notat de quaranta a cinquanta anys en amunt» (enregistrat al veïnat de Joannet), «jo ja sóc comprovat que no eren manies» (fonoteca Rafael Vilà).

També ens ha cridat l'atenció la pervivència de l'ús del verb *recordar* en la seva estructura argumental antiga («no em recorda», és a dir, 'no em ve a la memòria'), encara freqüent a les Balears, però molt residual en el conjunt del català central, malgrat haver estat construcció vitenca encara a principis del segle XX a la mateixa ciutat de Barcelona; es troba, si més no, en els enregistraments del MEMGA del darrer tombant de segle («el nom de la casa no em recorda», «jo era molt jove i ja no em recorda») i així mateix en els nostres, a vegades en solució ja híbrida («d'això no me'n recorda com ne diuen»).

Dit tot això, doncs, i havent donat una breu ullada a altres aspectes de caracterització geogràfica diferents del lèxic, ara podem concloure, sense por d'errar-nos gaire, que la presència en aquest indret d'unitats lèxiques de tipus septentrional (sempre segons la referència de l'ALDC i dels repertoris lèxic i monogràfics més importants) hi és, com diem, moderada, però tanmateix molt significativa. Això s'ha vist molt clarament en tractar dels significants relatius a les parts del cos humà, i es pot veure, efectivament, en comprovar la vigència d'altres elements esparsos que presenten una distribució geogràfica semblant: mots com ara *congúixa* 'xafogor', *estimberri* 'cingle', *fumèrria* 'fumera', *gaiato* 'bastó', *greixando* 'gras', *reveixinat* 'eixorivit' o *roncós* 'sorrut, reganyós' hi són ben coneguts i propis d'ací, i confirmats per mitjà de qüestionaris adreçats a determinar-ne la vitalitat i l'extensió geogràfica i social.

FOTO: FACEBOOK DEL MEMGA

Concurs de catifes (Pasqua 2010)

Des de la perspectiva del conjunt de la llengua històrica, aquest pes del lèxic és ací, com acabem d'assenyalar, equiparable al que tenen les solucions verbals de tipus septentrional. No ocorre el mateix –ja ho hem dit– en el cas del vocalisme tònic, atès que aquest presenta ja una fesomia molt decantada cap a les solucions més generals dins el català central.

Volem assenyalar, però –i abans de cloure aquest article sobre el lèxic–, que les vicissituds històriques i les necessitats professionals dels homes de bosc d'arreu del país han afavorit que ací –tant al Montseny com a les Guïlleries–, i atesa la generositat dels seus boscos, s'hagi vist, del segle XIX ençà, i més remotament encara, l'arribada de grups humans de procedència diversa. No seria just ni rigorós no tenir-ho present. Cerdans, ripollesos, tortosins¹⁶ i urgellencs, entre altres, hi han deixat un pòsit ben important: les seves eines, les seves maneres, el seu tracte amb la indústria de la carboneria, han acabat afaïçonant, sens dubte, i en una mesura que fa de mal precisar, el caràcter d'aquesta regió del català central.

Tot plegat ens mena a assegurar que la mobilitat no és, al capdavall, un aspecte tan nou com podríem pensar, i que la complexitat de la nostra llengua mil·lenària, ben confegida i enriquida per aportacions vàries, no és aliena ni immune als avatars històrics, als rigors de la incerta economia, als ensurts de la voluble política, ni als cops de vent de la fortuna. Ni tampoc, és clar, a l'esbatec d'ales d'una papallona qualsevol. ♦

Sigles utilitzades

ALDC = Joan VENY i Lídia PONS GRIERA, *Atlas lingüístic del domini català*, 4 volums publicats, Barcelona [la indicació Q seguida d'una xifra fa referència al número de la pregunta del qüestionari segons la numeració que figura en aquests volums].

DCVB = A.M. ALCOVER, F. de B. MOLL, *Diccionari català-valencià-balear*, 10 volums, Palma de Mallorca.

DECLC = J. COROMINES, *Diccionari etimològic i complementari de la llengua catalana*, 10 volums, Barcelona.

¹⁶ Un cas especialíssim el podria constituir el dels tortosins, la presència dels quals, durant el segle XX, ha estat ben documentada per a tota la regió de les Guïlleries-Montseny (vegeu, si més no, el que en diu l'historiador Emili Rams en el volum segon, p. 170, de *Anglès: de la pagesia a la industrialització*, del 1998, i el que en diu Jaume E. Zamora en *El carboneig al Montseny: etnologia i paleoantracòlisi*, www.diba.cat/parcsn/parcs/fitxers/pdf/p03d074.pdf, 22-08-2008). Amb tots els dubtes que cal posar-hi, podríem pensar en la possibilitat de relacionar aquesta presència tortosina

amb algunes formes que s'han còpsat en els enregistraments: d'una banda, el cas de *melic* (que ha comparegut com a resposta de qüestionari tant ací, a Arbúcies, com en l'indret veí de St. Miquel de Cladells), i d'una altra, el de la preposició composta *per a* que hem destriat, de manera ben distinta, en l'entrevista a la senyora Maria Borrell enregistrada per Rafael Vilà en data 2 d'agost del 2003 (minut 22): «portàvem un promig d'onze pessetes diàries només que per al fill»; a aquestes mostres encara s'hi podria afegir la realització [póβle], que copsem en el min. 31 d'aquest mateix enregistrament.